

Dyhring var forlængst kommen tilbage fra sin Konsulat-visit. Han sad i Skjorteærmer ved et Bord og skrev. Nanny kunde, idet hun kom ind ad Døren, ikke se andet af ham end hans Nakkeskilning og den smalle Vesteryg, og det slog hende, hvor gammel, ja helt oldingagtig tynd han tog sig ud, naar man saadan saae ham bagfra.

„Naa, er du der, min Ven!“ sagde han og nikkede til hende over Skuldren.

Hans rolige Tone irriterede hende. Hun svarede kort „Ja“, idet hun skilte sig af med sine Handsker og kastede dem ned i Sofaen.

„Hvorledes har du saa moret dig?“ spurgte han uforstyrrelig.

„Glimrende! Storartet! ... Jeg var nær aldrig kommen hjem igen.“

„Tænk. Det var jo rart. — Du undskylder mig nok et Øjeblik.“

„Gudbevares!“

Dyhring fortsatte stiltiende sit Arbejde, mens Nanny, efter at have befriet sig ogsaa for Hatten, lod sig falde ned i en Lænestol i den modsatte Ende af Stuen. Hun troede sig her ubemærket. Hun anede ikke, at hendes Mand uden at forandre sin skrivende Stilling kunde iagttage hende i et Hjørnespejl, og at han delte sin Opmærksomhed nogenlunde ligeligt mellem hendes Ansigtstudtryk og en velformet Artikel, hvor han i sagkyndig og alvorligt belærende Tone meddelte „Borgerbladets“ Læsere en Oversigt over Handelsforholdene i Italien.

I henved en halv Time var der ganske stille i Værelset. Nannys Tanker kunde ikke komme bort fra det Nederlag, hun igen havde lidt overfor Per. Hun begreb ikke sin Svaghed og følte den som en uudholdelig Ydmygelse. Men der maatte bestemt være noget i Vejen med hende i denne Tid. Hun havde mærket det allerede i Paris, at hun ikke rigtig var sig selv længer. Dersom hun ikke med Bestemthed vidste, at det var en Umulighed, vilde hun have troet, at hun var frugtsommelig. Hun kunde om Morgenens vaagne med en afskyelig Hovedpine og være svimmel hele Formiddagen. Og alle de urimelige Lyster, hun kunde have! Og de skrækkelige Drømme, som hun ikke engang turde fortælle sin Mand, saa uanstændige var de! — —

I de fire-fem Dage, de unge Ægtefolk endnu opholdt sig i